

W misji głoszenia Ewangelii wszystkim ludziom Kościół posługuje się środkami społecznego przekazu, pośród nich radiem i telewizją jako narzędziami, których ogromnych możliwości we współczesnym świecie nie sposób przecenić. Sobór Watykański II zachęcał do tworzenia kościelnych środków społecznego przekazu, jak i do aktywnej obecności wiernych w pozostałych mediach. 'W naszej epoce potrzebne jest aktywne i twórcze wykorzystanie mediów przez Kościół. Katolicy powinni odważnie +otworzyć drzwi+ środków przekazu Chrystusowi, tak aby jego Dobra Nowina była głoszona z dachów całego świata'.

W Polsce Kościół posiada własne, kościelne rozgłoszenie. Ma także zagwarantowane przez Konkordat (art. 20) prawo emitowania programów w publicznej radiofonii i telewizji. Ponadto katolicy występujący w mediach przy różnych okazjach, niekoniecznie w kontekście ściśle kościelnym i religijnym, winni zgodnie z powołaniem wszystkich wiernych dawać chrześcijańskie świadectwo i przepajać współczesny świat duchem Ewangelii. Konferencja Episkopatu Polski biorąc pod uwagę Instrukcję Kongregacji Nauki Wiary o pewnych aspektach używania społecznych środków przekazu dla szerzenia nauki o wierze z 30 marca 1992 r. i korzystając z uprawnień przyznanych przez prawo powszechne (kan. 772 par. 2; kan. 804 par. 1; kan. 831 par. 2), podczas 328. zebrania plenarnego, które odbyło się w Licheniu w dniach 11-12 czerwca 2004 r., przyjęła następujące zasady regulujące duszpasterską troskę Kościoła w Polsce uporządkowany przekaz ewangelicznego orędzia poprzez radio i telewizję.

Obowiązek i prawo troski o uporządkowany i owocny przekaz ewangelicznego orędzia poprzez środki społecznego przekazu w Polsce spoczywa na biskupach, zarówno poszczególnych, jak i zebranych na synodach lub Konferencjach Episkopatu (zob. kan. 823 par. 2).

Do szczególnej troski o media własne, czyli utworzone przez podmioty kościelne, a także o te programy w publicznych oraz komercyjnych rozgłoszeniach radiowych i stacjach telewizyjnych, które oficjalnie zostały uznane za katolickie - jest zobowiązana Konferencja Episkopatu Polski i Biskupi diecezjalni, zgodnie z obowiązującymi przepisami. Te media bowiem opierają się na autorytecie Kościoła i są odbierane jako jego głos.

Założenie kościelnych rozgłoszeń radiowych i stacji telewizyjnych uzależnione jest od zezwolenia zainteresowanego biskupa diecezjalnego lub, w przypadku zasięgu ponaddiecezjalnego, Konferencji Episkopatu Polski, z zachowaniem stosownych przepisów prawa kanonicznego i państwowego.

Działalność kościelnych rozgłoszeń radiowych i stacji telewizyjnych w Polsce pozostaje pod nadzorem Konferencji Episkopatu Polski, z zachowaniem praw przysługujących biskupowi diecezjalnemu.

Żadna stacja radiowa lub telewizyjna, redakcja, program, czy audycja nie może używać w nazwie przymiotnika 'katolicka' bez zgody kompetentnej władzy kościelnej.

Emitowanie programów kościelnych lub katolickich w mediach publicznych dokonuje się w oparciu o porozumienie między Konferencją Episkopatu Polski a jednostkami publicznej radiofonii i telewizji. Jeśli rozgłoszenia radiowa lub stacja telewizyjna ma charakter lokalny, sprawy związane z nadawaniem programów katolickich należą do kompetencji biskupa diecezjalnego.

Emitowanie programów kościelnych lub katolickich w mediach prywatnych dokonuje się w oparciu o odrębne umowy zawarte między kompetentną władzą kościelną a poszczególnymi rozgłoszeniami radiowymi lub stacjami telewizyjnymi.

Duchowni i członkowie instytutów zakonnych wypowiadający się w mediach winni

cechować się wiernością nauce Ewangelii, rzetelną wiedzą, roztropnością i odpowiedzialnością za wypowiedziane słowo, troską o umiłowanie prawdy i owocny przekaz ewangelicznego orędzia. Jeśli nie są w danej dziedzinie wystarczająco kompetentni, powinni zrezygnować z występowania w mediach, zwłaszcza w kwestiach trudnych i kontrowersyjnych.

Wypowiadając się w sprawach nauki katolickiej lub obyczajów, duchowni i zakonnicy winni pamiętać, że są powołani do głoszenia nauki Chrystusa, a nie własnych opinii. Dlatego zobowiązani są do wiernego przekazu katolickiej nauki, zgodnie z doktryną głoszoną przez Urząd Nauczycielski Kościoła. Powinni również respektować zdanie Konferencji Episkopatu w kwestiach, które były przedmiotem jej oficjalnego stanowiska. Stanowisko Konferencji Episkopatu prezentuje jej rzecznik.

Powyższe zasady obowiązują także odpowiednio pozostałych wiernych, którzy wypowiadają się w mediach w sprawach nauki katolickiej lub obyczajów, zwłaszcza zaś dotyczą tych osób, których urząd kościelny, funkcja pełniona w instytucji kościelnej, przynależność do stowarzyszeń lub organizacji kościelnych sprawiają, iż wypowiedzi ich mogą być odebrane jako angażowanie autorytetu Kościoła.

Nikt nie ma prawa przemawiać w imieniu Kościoła ani sugerować, że jest jego rzecznikiem, jeżeli nie został do tego zgodnie z prawem upoważniony.

Wierni świeccy nie powinni brać udziału w programach czy audycjach przynoszących szkodę wierze lub dobrym obyczajom, tendencyjnie antykościelnym i budzących zgorszenie.

Do podjęcia przez duchownego lub osobę zakonną stałej współpracy z rozgłośnią radiową lub stacją telewizyjną wymagana jest zgoda własnego ordynariusza.

Dyrektorzy kościelnych rozgłośni radiowych i stacji telewizyjnych uzgadniają z biskupem diecezji listę stałych współpracowników duchownych i zakonnych.

W programach telewizyjnych duchowni i osoby zakonne winni występować w stroju duchownym używanym w Polsce.

W trosce o odpowiednią współpracę z mediami biskup diecezji powinien wyznaczyć kompetentną osobę, która będzie służyła pomocą i radą w dziedzinie środków społecznego przekazu. Biskup winien zatroszczyć się także o to, by wyznaczony przezeń kapłan sprawował duszpasterską opiekę nad pracownikami mediów.

Szczególną staranność należy wykazać podczas transmisji celebracji liturgicznych.

Transmisję należy odpowiednio przygotować technicznie, tak by nie zakłócała przebiegu celebracji. Osoba komentująca ją winna być starannie przygotowana do spełniania swej funkcji, zarówno pod względem umiejętności dziennikarskich, jak i wiedzy teologicznej.

Msze św. winne być transmitowane 'na żywo'. W wyjątkowym przypadku retransmisji, powinno być to wyraźnie zaznaczone i przypominane.

Duchownych głoszących Słowo Boże za pośrednictwem mediów obowiązują normy prawa powszechnego (kan. 762-772), zarówno w odniesieniu do władzy przepowiadania, jak i przekazywanych treści.

Włączenie audycji audiowizualnej do programu katolickiego nauczania w szkołach wymaga aprobaty władzy kościelnej kompetentnej do zatwierdzenia programu nauczania religii i pomocy dydaktycznych.

W wypadku poważnego naruszenia powyższych norm ordynariusz winien upomnieć duchownego lub członka instytutu zakonnego i zobowiązać go do naprawienia szkody, np. poprzez sprostowanie lub odwołanie błędnej czy krzywdzącej wypowiedzi. W uzasadnionych i poszczególnych przypadkach ordynariusz może zabronić wypowiadania się w mediach lub zastosować inne sankcje przewidziane przez prawo.